

11. *UAE foreign minister's Afrin remarks 'not' an indication of goodwill, Turkey says* (2018). URL: <https://www.dailysabah.com/diplomacy/2018/03/20/uae-foreign-ministers-afrin-remarks-not-an-indication-of-goodwill-turkey-says> (in English).
12. Wirtschafter, J. (2018). *Sheikh Abdullah says Turkey among the nations posing a threat to Arab states*. URL: <https://www.thenational.ae/world/mena/sheikh-abdullah-says-turkey-among-the-nations-posing-a-threat-to-arab-states-1.714233> (in English).

Матеріал надійшов до редакції 07.02.2020 р.

УДК 327 (73)

Валерій Мирончук,

студент магістеріуму спеціальності «Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії»,
Національний університет «Острозька академія»,
35800, Україна, Рівненська обл., м. Острог, вул. Семінарська, 2
valerii.myronchuk@oa.edu.ua

Тетяна Сидорук,

доктор політичних наук, професор,
завідувач кафедри міжнародних відносин,
Національний університет «Острозька академія»,
35800, Україна, Рівненська обл., м. Острог, вул. Семінарська, 2
tetiana.sydoruk@oa.edu.ua
<https://orcid.org/0000-0002-7231-9884>

Ірина Тимейчук,

кандидат філологічних наук, доцент кафедри міжнародних відносин,
Національний університет «Острозька академія»,
35800, Україна, Рівненська обл., м. Острог, вул. Семінарська, 2
iryna.tymeychuk@oa.edu.ua
<https://orcid.org/0000-0003-3640-9847>
<https://doi.org/10.29038/2524-2679-2020-01-191-201>

ТЕНДЕНЦІЇ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОГО КУРСУ США ЗА АДМІНІСТРАЦІЇ ДОНАЛЬДА ТРАМПА

У статті проаналізовано нові тенденції в зовнішній політиці США після приходу в Білий дім Дональда Трампа, а також їх вплив на розвиток сучасної системи міжнародних відносин. Співпраця України зі США є ключовим пріоритетом у реалізації національних інтересів нашої держави, тому розуміння нинішніх підходів США до міжнародних відносин є принципово важливим із погляду продовження плідної співпраці з ними. На основі аналізу Стратегії національної безпеки США 2017 р. та інших документів автори доводять, що зовнішня політика США набуває рис

ізоляціонізму та унілатералізму. Контент-аналіз публікацій на офіційному сайті адміністрації Дональда Трампа демонструє пріоритетні регіони з погляду Білого дому: Східна Азія, країни-члени НАТО, Близький Схід, Латинська Америка й зростання уваги до питань Арктики. Проаналізовано тенденції розвитку відносин США з Китаєм, Росією, Північною Кореєю, Іраном. Розглянуто ймовірні сценарії подальшої поведінки США на міжнародній арені, які потрібно враховувати офіційному Києву в контексті розбудови українсько-американських відносин. Стверджується, що головне завдання на сьогодні для Києва – зберегти й розширити двопартійну підтримку України в Конгресі США. Серед іншого слід активно розширювати взаємовигідне співробітництво зі США та їхніми країнами-партнерами в енергетичній сфері, де увагу Вашингтона сконцентровано на питаннях енергетичної безпеки Європи взагалі й Східної, зокрема. На тлі останніх резонансних подій в українсько-американських відносинах нагальним є створення модерного національного центру з питань американістики, адже допущені прорахунки є наслідком недостатнього розуміння багатьох важливих питань.

Ключові слова: зовнішня політика, Сполучені Штати Америки, адміністрація Д. Трампа, контент-аналіз, пріоритети США, американсько-українські відносини.

1. ВСТУП

Постановка проблеми. Сучасну зовнішню політику України потрібно формувати, ураховуючи позиції та інтереси провідних світових акторів, серед яких чільне місце належить Сполученим Штатам Америки. Зміни в їхньому політичному курсі, у балансі інтересів, трансформування взаємозв'язків з іншими великими акторами істотно впливають на систему міжнародних відносин і середовище глобальної та регіональної безпеки, що вимагає й відповідних коректив зовнішньої політики України.

Мета дослідження – провести аналіз тенденцій розвитку зовнішньополітичного курсу Сполучених Штатів за адміністрації Дональда Трампа, розглянути ймовірні сценарії подальших дій США на міжнародній арені задля вироблення орієнтирів української зовнішньої політики, зокрема у відносинах із Білим домом.

Теоретичні та методичні основи дослідження. Питання тенденцій розвитку зовнішньої політики США розглядають у своїх працях українські вчені, серед яких – І. Гальчинський, Д. Лакішик, М. Миронова, Г. Панченко, Д. Склярєнко, І. Погорська. Проте каденція Д. Трампа досі триває й дії США на світовій арені постійно ставлять нові актуальні для наукового розгляду питання. У цій статті з допомогою контент-аналізу, SWOT-аналізу, сценарного та статистичного методів розглянуто пріоритети зовнішньої політики США на сучасному етапі, що може вдосконалити й доповнити висновки попередніх досліджень.

2. РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

20 січня 2017 р. відбулась інавгурація Д. Трампа на пост президента США. Із цього моменту зовнішньополітичний курс цієї держави став виражатись у

концепції «Америка понад усе», за якою національні інтереси Штатів мають пріоритетне значення [1]. Нову стратегію національної безпеки США оприлюднено Дональдом Трампом 8 грудня 2017 р., її вважають логічним завершенням першого року його президентства. Цей документ повною мірою підпорядкований концепції «Америка понад усе». Простежуємо важливий для Д. Трампа принцип реалізму у сфері безпеки. Чітко окреслено головні пріоритети Вашингтона, до яких належать зростання авторитету Сполучених Штатів Америки на світовій арені, захист внутрішньої безпеки й стабільний розвиток у всіх сферах, підтримання миру [2].

Задля чіткішої артикуляції цілей уперше названо основних конкурентів, а насправді противників США, головною метою яких, із погляду Білого дому, є зміщення балансу сил у світі задля своєї користі, підривання безпеки Америки та прагнення кинути виклик впливу й інтересам США. Росію США вважають противником, передусім, через те, що вона створює наймасштабніші загрози для американських інтересів. Причина цього полягає в методах, котрі використовує Росія. Усі вони мають провокативний характер і ґрунтуються на прагненні зниження впливу США в Європі, підривання євроатлантичної єдності й послаблення як урядів кожної європейської держави окремо, так і ЄС загалом. Також акцентовано на агресивній політиці Росії щодо країн-сусідів: військові вторгнення до України й Грузії, розміщення військових наступальних угруповань та арсеналів ядерної зброї на сусідніх прикордонних територіях [3].

Китай також став одним з основних суперників в американському списку. Таку позицію щодо КНР пояснюють не лише загальні розбіжності сторін у питаннях геополітики, а й торговельно-економічні та регіональні суперечності між ними. Водночас Росію й КНР США звинувачують в утисках прав і свобод людини, надмірному державному контролі над економіками, збільшенні витрат на військове забезпечення, розробку нової, а також ядерної зброї й дестабілізації кібернетичного простору [4].

Під час коментування зазначених питань Д. Трамп погодився з помилковістю сподівань США (а насправді попередньої американської адміністрації) про можливість відвернення небезпеки для країни шляхом діалогу з конкурентами, а також залучення їх до світової торгівлі й міжнародних інституцій. Тому Д. Трамп обстоює позицію щодо необхідності захисту безпеки й реалізації інтересів США винятково з позиції «неперевершеної сили».

Іншими критичними загрозами для національної безпеки та інтересів США є Північна Корея (через розробку ракетно-ядерної зброї), можливість отримання такого озброєння Іраном, посилення діяльності таких терористичних організацій, як «Аль-Каїда» й «Ісламська держава», діяльність яких спрямована насамперед проти США, а також несанкціоноване проникнення мігрантів на американську територію [5].

Контент-аналіз публікацій на офіційному сайті адміністрації Дональда Трампа демонструє такі висновки: Азія нараховує 360 згадувань в офіційних публікаціях, у той час як Європа – 418, Африка – 171, Латинська Америка – 97.

Якщо розглянути статистику за провідними гравцями, то маємо таку картину: матеріали щодо Великої Британії оприлюднено 129 разів, Франції – 276, Німеччини – 255. Якщо Росію згадали 532 рази, а Китай – аж 794, Бразилію – 15, Україну – 18 разів, але переважно згадування збільшили частоту у зв'язку з процесом імпічменту [6].

Спираючись на проведений контент-аналіз, дані бюджету США за 2019 р. [7] та хроніку міжнародних подій, можемо виокремити такі пріоритети в зовнішній політиці Сполучених Штатів. Ключовий регіон, на який спрямовано основну увагу в зовнішньополітичній діяльності Д. Трампа, – Східна Азія. Першочергово це пояснюється зростаючою конкуренцією з боку КНР і небажанням США поступатися передовими позиціями у світі Китаю. Президент Д. Трамп ще від початку переглянув підхід до забезпечення впливу в регіоні, відмовившись від угоди про Транстихоокеанське партнерство (ТТП) 23 січня 2017 р. [8]. Угода зменшувала тарифні та нетарифні бар'єри для експорту США на азіатські ринки. ТТП була найважливішою геоекономічною відповіддю США на все більш зростаючу вагу китайської економіки в Азії. Він запропонував азіатським державам торгувати альтернативами своєї залежності від Китаю, що часто спричиняло китайський геополітичний тиск. Президент Д. Трамп поклав кінець цьому інструменту, не оцінивши значних геоекономічних і геополітичних вигод ТТП для Сполучених Штатів [9]. Натомість щодо КНР вироблено нову чітку позицію, окреслену в Стратегії національної безпеки. У цьому документі підкреслено, що «Китай використовує економічні спонукання та покарання, впливає на операції й передбачає військові загрози, щоб переконати інші держави прислухатися до свого політичного та безпекового порядку денного», і що Китай розширює свій вплив в Африці, Європі, Південній Азії [10]. США всіма силами протидіє зміцненню Китаю. Із цією метою велася торговельна війна між США і Китаєм, проте зараз сторони ведуть переговори з цього питання й у січні 2020 р. планується підписання угоди, за якою США знизять мита на частину китайського імпорту.

Викликом для Д. Трампа є переконати Пекін у незворотності того, що Сполучені Штати й надалі нарощуватимуть вплив в Азії та зі своїми союзниками рішуче протистоятимуть дестабілізаційним китайським діям. Якщо Сі Цзіньпін і його колеги дійдуть до такого висновку, Вашингтон і Пекін могли б тоді працювати над створенням та підтримкою нового й стабільного балансу сил в Азії, а також уникнути катастрофічних наслідків, до яких може призвести постійне протистояння між США й Китаєм. Це значний виклик для керівництва обох країн.

За Д. Трампа нового виміру набуло корейське питання. У 2018 р. відбулася перша в історії зустріч на вищому рівні глав КНДР та США. У лютому 2019 р. президент Д. Трамп провів другий саміт із Кім Чен Ином у Ханой, В'єтнам. Однак він закінчився без будь-якої згоди щодо наступних кроків із просування цілей денуклеаризації або миробудівництва на Корейському півострові [11].

У червні 2019 р., після саміту G-20 у Японії в Осаці, президент Д. Трамп здійснив поїздку до Південної Кореї, яка включала коротку зустріч у

Демілітаризованій зоні Кореї (ДМЗ) із Кім Чен Ином. Під час цієї зустрічі президент Д. Трамп став першим чинним президентом США, який ступив на територію Північної Кореї [12]. Хоча ці дії не дали відчутного прогресу в угоді про відмову від програми ядерної зброї Північної Кореї, але вони стали сигналом про постійну прихильність до дипломатії, замість тиску й агресії. Однак із липня 2019 р. Північна Корея провела низку ракетних випробувань у відповідь на спільні військові навчання США та Південної Кореї. Ці ракетні випробування отримали оцінку з боку президента Д. Трампа як такі, що не порушують його домовленостей із Кім Чен Ином [13].

Переговори на робочому рівні між адміністрацією Д. Трампа та Північною Кореєю відновилися на початку жовтня 2019 р. Однак ці переговори закінчилися через кілька годин після того, як Північна Корея заявила, що США не відступили від попередніх переговорних позицій. Північна Корея характеризувала перемовини як «хворобливі», тоді як американські переговорники розглядали переговори в більш позитивному світлі [14].

Починаючи з жовтневих переговорів, між США та Північною Кореєю не було змістовної взаємодії. Північна Корея продовжувала випробовувати ракети малої дальності. Із наближенням кінця 2019 р. північнокорейці висловлювали незрозумілі загрози «різдвяного подарунка», який буде доставлено, якщо американські переговорники не зможуть забезпечити належних поступок [15]. Багато експертів припускали, що «подарунком» може бути відновлення випробувань із міжконтинентальною балістичною ракетою або ядерними випробуваннями, але Різдво минуло без такого випробування.

Однак Кім Чен Ин виступив із новорічним зверненням, у якому сигналізував, що Північна Корея володіє новою стратегічною зброєю, при цьому натякаючи на можливість Північної Кореї порушити власний мораторій на ядерні випробування [16]. І хоча Д. Трампу вигідно було б мати питання КНДР, як політичний успіх у його зовнішній політиці напередодні виборчої кампанії 2020 р., реально зупинити ракетно-ядерну програму КНДР Штатам досі не вдалося.

Друге місце в переліку пріоритетів зовнішньої політики США за Д. Трампа посідає Північноатлантичний Альянс, що розглядається, як інструмент впливу на Європу. Зростанню значення НАТО як гаранта європейської безпеки сприяють і відцентрові тенденції в країнах Європи. Д. Трамп перманентно наголошує на необхідності країн-членів НАТО збільшити витрати на оборону [17]. Із цього можна зробити висновок, що адміністрація Д. Трампа зосередила свою увагу на просуванні посилення оборонних видатків у Європі, а також збільшенні ролі НАТО в боротьбі з тероризмом. Хоча президент Д. Трамп відмовився від позиції, що «НАТО застаріла» [18], у силі залишилась ідея, що США зможуть залишити свою прихильність до захисту членів НАТО в майбутньому, лише якщо їм не доведеться нести тягар великого фінансового навантаження. Така позиція була піддана критиці в США, оскільки це ризикує відокремити безпеку країни від Європи й тим самим зменшити загальну безпекову ситуацію для світу та США. Не дивно, що європейські лідери хочуть

одночасно посилити свій внесок в оборону НАТО й побудувати європейський оборонний потенціал.

Може здатися, що безпека й розподіл коштів – це лише проблема НАТО. Проте зростаюча роль ЄС у безпековій та оборонній сферах, керована країнами-членами і Єврокомісією й відображена в Глобальній стратегії Європейського Союзу, може зробити вагомий внесок у підсилення оборонних можливостей ЄС, що, імовірно, піде на користь як самому Союзу, так трансатлантичним відносинам [19].

Адміністрації Д. Трампа наразі вдається виконувати поставлене завдання – внесок європейських держав на оборону зростає [20]. Європейські союзники та Канада у 2017 р. витратили близько 300 млрд дол. на оборону, значно збільшивши цей показник із 272 млрд дол. у 2014 р. [21].

Хоча методи Д. Трампа часто провокативні й дискусійні, поступовий прогрес у досягненні цілі спостерігається. Сучасна напруженість між США та європейськими державами не повинна створити враження, що Штати не залишаються повністю прихильними до сильного Трансатлантичного альянсу. Сили й можливості Сполучених Штатів є критично важливими для європейської безпеки, а в бюджет США на наступний фінансовий рік закладено кошти, щоб значно збільшити внесок американських сил для НАТО та трансатлантичної безпеки.

На третьому місці в зовнішній політиці США – Близькосхідний регіон. Деяке зниження інтересу до цього регіону відбулось у зв'язку з підвищенням здатності США самостійно забезпечувати себе енергоресурсами. Крім того, на Близькому Сході більш реальними силами впливу виступають Туреччина, Іран, Росія. Традиційним союзником США в регіоні є Ізраїль. Президентство Д. Трампа відзначилося низкою символічних кроків на користь свого партнера, зокрема відкриття посольства США в Єрусалимі та визнання Голанських висот частиною Ізраїлю. При цьому каденція Д. Трампа не відзначилася жодними ефективними спробами відновити ізраїльсько-палестинське врегулювання. Інцидент з убивством генерала Сулеймані лише нагнітив ситуацію в регіоні [22]. Адміністрація США також неефективно координувала із союзниками та європейськими партнерами у відповідь на спроби Ірану здобути гегемонію на Близькому Сході.

Якщо Тегеран повернеться до посилення своїх ядерних можливостей, напад на іранські ядерні об'єкти може бути єдиним кроком, який залишиться президенту Д. Трампу. Такий поворот подій не на користь світовому порядку, бо призведе до нестабільності або нового вторгнення. Д. Трамп не має ефективної стратегії для досягнення своїх амбітних цілей та уникнення конфлікту щодо ядерного потенціалу Ірану. Він, найімовірніше, не замислювався над політикою й стратегіями, які він би прийняв, якби розпочав затяжну війну з Іраном [23].

Традиційно важливе значення для США зберігає Американський континент. США визначили свою гегемонію в цій частині світу ще в 1823 р., коли проголошено Доктрину Монро, яка забороняла європейцям утручатись у

справи Західної півкулі. Попри те, що населення Латинської Америки у своїй більшості виступає проти втручання США, політичні еліти залишаються досить лояльними до цього. Особливо в цьому контексті зміцнилася співпраця США з Бразилією після приходу до влади Жаїра Болсонару, що підкреслюється пропозицією Д. Трампа залучити Бразилію до членства в НАТО. Також вагому роль тут відіграють тісні економічні зв'язки [24].

Не останнє місце в політиці США займає й Арктика, важливість якої продиктована, насамперед, військово-політичним інтересом. У зв'язку з цим проявляють інтерес до Гренландії, де розміщені американські військові бази (найбільш відома – «Туле»). Пропонували викупити Гренландію ще в середині ХХ ст. за 100 млн дол. золотом, але Данія відмовилася. У 2019 р. прийняли Арктичну стратегію, у якій визначено, що безпека й стабільність Арктики є важливим національним інтересом США [25].

Галузева ж політика Д. Трампа на міжнародній арені – консервативна. Прикладами цього є такі дії:

- США не підписали Паризьку кліматичну угоду (бо вона надає великі квоти для Індії й Китаю);
- вийшли з угоди про Транстихоокеанське партнерство;
- вийшли з договору про обмеження стратегічних озброєнь, а саме ракет середньої дальності [26].

Україна не входить до пріоритетних напрямів зовнішньої політики США. Позицію щодо неї Д. Трамп висловив після перемоги на президентських виборах. Вона сформульована таким чином: США поважає територіальну цілісність України згідно з міжнародно визнаними кордонами. Україна може розраховувати на підтримку в Нормандському форматі переговорів, бо США зацікавлені в припиненні бойових дій на Сході країни, адже тоді стане можливою реалізація Мінських угод. Американський уряд схвально ставиться до проведення урядом реформ, що надзвичайно важливо для українського майбутнього [27]. Однак зауважимо, що з початку діяльності адміністрації Д. Трампа питання України певний час перебувало поза основною зовнішньою політикою Вашингтона й розглядалося в контексті відносин із Росією.

Новим витком подій стало те, що в березні 2018 р. Державний департамент санкціонував продаж Україні ППРК «Джавелін» [28]. Також важливою стала Кримська декларація від 25 липня 2018 р., у якій США відкрито засудили брутальну окупацію Росією Криму у 2014 р. та в якій заявили про безкомпромісну позицію США щодо необхідності відновлення територіальної цілісності України [29].

Ситуація з процесом імпичменту Д. Трампа може ускладнити співпрацю зі США через канал президентського спілкування. Щоб вибудувати власну лінію поведінки Києва в подальшому, важливо розглядати сценарії зовнішньої політики США на найближчу перспективу. Європейський центр політичних стратегій запропонував такі моделі розвитку подій:

- «Гучна Америка». Цей сценарій передбачає, що Трамп продовжуватиме виголошувати заяви з тих чи тих питань, але реальні нерозсудливі дії за ними не слідуватимуть через систему стримувань і противаг, яка працює в США.

- «Америка за стіною». Така версія передбачає, що адміністрація Трампа поверне країну до протекціонізму й ізоляціонізму, щось на зразок нової доктрини Монро. У такому випадку від США не варто чекати значних покращень, але й відчутних збитків міжнародній системі завдано не буде.

- «Проблемна Америка». За цим сценарієм США не лише не покращуватиме світовий устрій, що вже існує, але й стане «головним болем» для інших гравців, підриваючи позитивні глобалізаційні тенденції та діючи всупереч інтересам союзників (зокрема ЄС) [30].

Можна також згенерувати сценарій, який поєднує певні аспекти з трьох запропонованих Європейським центром. Умовно його можна назвати «Америка непередбачувана». Спонтанність рішень – визначна риса 45-го президента, й не завжди система стримувань та противаг зупиняє його від певних дій. За такої непевної поведінки глави держави існує суттєвий сенс зосередити роботу на підтримці відносин із законодавчою гілкою влади США. Конгрес не раз доводив, що обидві партії тримають курс на протидію російській агресії проти України, на відмінну від Д. Трампа, який то загравав із В. Путіним, критикуючи власні спецслужби, то підтримував санкції проти Москви. Розглядаючи такий сценарій як основу, за допомогою SWOT-аналізу можна стверджувати таке.

Сильні сторони:

- США визначає Росію суперником, а отже, за цією лінією інтереси збігаються з українськими;
- політика санкцій Сполучених Штатів тисне на Москву, а також стимулює європейських партнерів дотримуватися цього ж методу;
- США надають військову допомогу Україні.

Слабкі сторони:

- непередбачуваність дій президента обмежує можливість прогнозування взаємодій за президентською вертикаллю;
- Д. Трамп може розвернути політику назустріч Росії перед можливим протистоянням із Китаєм;
- Україна не є пріоритетним партнером США.

Можливості:

- підтримка Сполученими Штатами України на міжнародній арені дає змогу продовжувати опір РФ;
- процес імпічменту Д. Трампа дає можливість Україні зарекомендувати себе як демократичну правову державу в разі, якщо української вини доведено не буде;
- США впливають на європейські країни, які в міру власних інтересів сприяють боротьбі України за відновлення територіальної цілісності.

Загрози:

- безальтернативність допомоги США ставить Україну в залежність від позиції Білого дому;
- у разі розвороту зовнішньополітичного курсу в бік РФ Україна залишиться в дуже скрутному становищі.

Очевидний факт, що Сполучені Штати зараз фактично є чи не єдиним реальним зовнішньополітичним захисником незалежності України в умовах триваючої агресії з боку РФ. Роль США для України значно зростає ще й тому, що певні країни Західної Європи бажають припинити міжнародну ізоляцію Росії, спираючись на власні економічні інтереси. Інакше кажучи, для Києва важко знайти альтернативу усебічному розвитку відносин зі США. Важливим кроком може стати досягнення Україною статусу основного союзника поза НАТО, так само як його отримала Бразилія в липні 2019 р. Хоча самими лише санкціями Росію не зупинити, проте американська санкційна політика проти Москви показала себе як сильний важіль, тому в інтересах зовнішньої політики України варто зберегти внутрішньоамериканський консенсус щодо продовження санкцій.

У ключі так званого «Юкрейнгейту» можна завдати великої шкоди відносинам, а можна винести певну користь для України, якщо діяти розумно й розважливо. Зокрема, можна скористатися порадою відомого дослідника Атлантичної ради Майкла Карпентера: «Успіх України як незалежної країни залежить від підтримки демократії, яка ґрунтується на верховенстві права. Протягом наступних кількох років це саме те, що допоможе Україні мати підтримку західних демократій і протистояти Росії в її спробах відновити корумповану олігархічну систему, залежну від Кремля» [31].

3. ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Нинішня зовнішня політика США ґрунтується на гаслі «Америка понад усе», тобто в дусі неореалізму власні національні інтереси поставлено попереду інших факторів. До інших її рис можна віднести рух до ізоляціонізму та унілатералізму. Галузеву політику на міжнародній арені за Д. Трампа варто окреслити як консервативну, проте зі складним рівнем прогнозованості, адже часто дії Дональда Трампа є непередбачуваними. Вектори політики за пріоритетністю можна розмістити так: Східна Азія в ключі протистояння з Китаєм, Північноатлантичний Альянс як важіль впливу на Європу, Близькосхідний регіон через аспект енергоресурсів, збереження важливості впливу на Американському континенті, посилення зв'язків із Бразилією. Не останнє місце в політиці США займає й Арктика, важливість якої продиктована насамперед військово-політичним інтересом.

Головне завдання для Києва на сьогодні – зберегти й розширити двопартійну підтримку України в Конгресі США. Серед іншого слід активно розширювати взаємовигідне співробітництво зі США та їхніми країнами-партнерами в енергетичній сфері, де увага Вашингтона концентрується на питаннях енергетичної безпеки Європи взагалі та Східної зокрема. На тлі останніх резонансних подій в українсько-американських відносинах нагальним є створення модерного національного центру з вивчення США, адже допущені прорахунки є наслідком недостатнього розуміння багатьох важливих питань і невдалою спробою копіювання деяких невдалих практик. А розуміння

Сполучених Штатів, їхніх внутрішніх реалій та зовнішньополітичних мотивацій є на сьогодні більш ніж актуальним.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *The Inaugural Address*. URL: <https://www.whitehouse.gov/briefings-statements/the-inaugural-address/>.
2. *National Security Strategy of the United States of America*. URL: <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2017/12/NSS-Final-12-18-2017-0905.pdf>.
3. *How much of a threat does Russia pose, and to whom?* URL: <https://www.bbc.com/news/world-europe-40428132>
4. *These are the biggest threats to the US in 2020*. URL: <https://www.businessinsider.com/here-are-the-biggest-threats-to-the-us-in-2020-2019-12>
5. *Opinion: The Biggest Terrorist Threat to America Isn't a Migrant Caravan. It's Still ISIS*. URL: <https://pulitzercenter.org/reporting/opinion-biggest-terrorist-threat-america-isnt-migrant-caravan-its-still-isis>
6. *US Foreign Policy*. URL: <https://www.whitehouse.gov/issues/foreign-policy/>
7. *Budget of the U.S. Government*. URL: <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2018/02/budget-fy2019.pdf>
8. *Trump executive order pulls out of TPP trade deal*. URL: <https://www.bbc.com/news/world-us-canada-38721056>
9. Robert, D. Blackwill and Theodore Rappleye. *Trump's Five Mistaken Reasons for Withdrawing From the Trans-Pacific Partnership*. URL: <http://foreignpolicy.com/2017/06/22/trumps-five-mistaken-reasons-for-withdrawing-from-the-trans-pacific-partnership-china-trade-economics>
10. *China's Belt and Road plan: how will it affect Africa?* URL: <https://saiia.org.za/research/chinas-belt-and-road-plan-how-will-it-affect-africa/>
11. *Trump says Kim wanted all sanctions lifted at Vietnam summit*. URL: <https://www.theguardian.com/us-news/live/2019/feb/28/trump-kim-summit-leaders-to-meet-for-day-two-of-talks-in-vietnam-live>
12. *Trump Steps Into North Korea and Agrees With Kim Jong-un to Resume Talks*. URL: <https://www.nytimes.com/2019/06/30/world/asia/trump-north-korea-dmz.html>
13. *North Korea Launches 2 More Projectiles, Its 8th Weapons Test Since July*. URL: <https://www.nytimes.com/2019/09/09/world/asia/north-korea-missile-tests.html>
14. *U.S. and North Korea Set to Meet Again*. URL: <https://foreignpolicy.com/2019/10/04/u-s-and-north-korea-set-to-meet-again-nuclear-summit-trump-kim-missile-weapons/>
15. *North Korea's 'Christmas Gift' Statement Put the U.S. on Alert Despite No Missile Launch. That May Be the Point*. URL: <https://time.com/5755758/north-korea-christmas-gift/>
16. *Kim Jong Un Keeps World Guessing With New Year's Speech Surprise*. URL: <https://www.bloomberg.com/news/articles/2020-01-01/kim-jong-un-keeps-world-guessing-with-new-year-s-speech-surprise>
17. *Trump: What does the US contribute to Nato in Europe?* URL: <https://www.bbc.com/news/world-44717074>
18. *Trump says Nato 'no longer obsolete'*. URL: <https://www.bbc.com/news/world-us-canada-39585029>
19. *Shared Vision, Common Action: A Stronger Europe A Global Strategy for the European Union's Foreign And Security Policy*. URL: https://eeas.europa.eu/archives/docs/top_stories/pdf/eugs_review_web.pdf.
20. *Defence Expenditure of NATO Countries (2010–2017)*. URL: https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/pdf_2017_06/20170629_170629-pr2017-111-en.pdf.
21. *NATO Defense Expenditure*. URL: <https://www.statista.com/chart/14636/defense-expenditures-of-nato-countries/>

22. *Why Did the U.S. Kill Suleimani?* URL: <https://www.nytimes.com/2020/01/07/opinion/soleimani-killed-us.html>
23. *U.S. Revives Secret Program to Sabotage Iranian Missiles and Rockets.* URL: <http://nytimes.com/2019/02/13/us/politics/iran-missile-launch-failures.html>
24. *U.S. Relations With Brazil.* URL: <https://www.state.gov/u-s-relations-with-brazil/>
25. *2019 DoD Arctic Strategy: China and Russia, but No Climate Change?* URL: <https://www.americansecurityproject.org/dod-arctic-strategy-china-russia-and-no-climate-change/>
26. *INF nuclear treaty: US pulls out of Cold War-era pact with Russia.* URL: <https://www.bbc.com/news/world-us-canada-49198565>
27. Malley, R. (2018). *Ukraine Is Ground Zero for the Crisis Between Russia and the The Atlantic.* URL: <https://www.theatlantic.com/international/archive/2018/07/trump-putin-helsinki-ukraine/565235/>.
28. *State Department OKs possible missile sale to Ukraine.* URL: <https://www.cnn.com/2019/10/03/state-department-oks-possible-missile-sale-to-ukraine-amid-impeachment-probe.html>
29. *Crimea Declaration.* URL: <https://www.state.gov/crimea-declaration/>
30. *The Trump Presidency Policy Outlook, Scenarios and Possible Implications for the EU.* URL: <https://ec.europa.eu/epsc/sites/epsc/files/epsc-brief-the-trump-presidency.pdf.pdf>.
31. *Why the West must lean in now.* URL: <https://www.atlanticcouncil.org/blogs/ukrainealert/why-the-west-must-lean-in-now/>

TRENDS OF THE US FOREIGN POLICY COURSE OF DONALD TRUMP'S ADMINISTRATION

The article analyzes new trends in U.S. foreign policy since the election of Donald Trump as the President of the USA, as well as their impact on the development of the entire modern system of international relations. Ukraine's cooperation with the USA is a major priority for the realization of the national interests of our country. Therefore, to understand the current U.S. approaches to international relations is fundamentally important to promote fruitful cooperation with the country. Based on the analysis of the 2017 National Security Strategy of the United States of America and other documents, the authors claim that the U.S. foreign policy acquires traits of isolationism and unilateralism. The content analysis of the publications on the official website of Donald Trump's administration demonstrates priority regions from the perspective of the White House, e.g., East Asia, NATO member countries, the Middle East, Latin America, and the increased attention to Arctic issues. The article analyzes the trends in the development of U.S. relations with China, Russia, North Korea, and Iran. Possible scenarios for further U.S. behavior in the international arena are considered, which should be taken into account by official Kyiv to strengthen Ukraine – United States relations. According to the authors of the research, the main task for Kyiv nowadays is to maintain and expand bipartisan backing for Ukraine in the U.S. Congress. Moreover, it is essential to promote mutually beneficial cooperation with the USA and its partner countries in the energy sphere, in which Washington focuses on energy security in Europe, especially in Eastern Europe. Due to the recent resonant events in Ukraine-United States relations, it is crucial to create a modern national center for Americanism because the miscalculations made are the result of a lack of understanding of many important issues.

Key words: foreign policy, the United States of America, Donald Trump's administration, policy content analysis, U.S. priorities, U.S.-Ukraine relations.

Матеріал надійшов до редакції 30.01.2020 р.